

Sv. Pelagia z Antiochie, kajúcnica

18. decembra 2022 ✚ Svätec týždňa

**Láskavý Spasiteľ riekol (Mt 9,13.):
«Neprišiel som povolávať spravodlivých, lež
hriešnikov.» A skutočne po celý čas Svojho
pozemského života vyhľadával vždy
hriešnikov, aby ich obrátil a napravil na**

**cestu spasenia. On vyhľadáva Svojím nekonečným milosrdenstvom a hriešnych ľudí
bude vyhľadávať až do skončenia sveta a neprestane ich povolávať ku spaseniu.
Dôkazom toho nech nám je život sv. Pelagie, ktorej pamiatku slávi dnes (19.
decembra) sv. Cirkev.**

Sv. Pelagia sa narodila začiatkom piateho storočia v ázijskom meste Antiochia. Jej rodičia boli pohania. Boh sa však zamiloval nad pohanskou dcérkou a Jeho riadením sa stalo, že v útľom veku sa jej dostalo kresťanského vzdelania, ba bola prijatá aj medzi čakateľov na sv. krst (katechumenov).

Tak vyrástla na rozvíjajúcu sa pannu. Skvelé dary jej ducha a zriedkavú telesnú krásu obdivoval celý svet. Ale tieto prednosti viedli neskúsenú pannu k úpadku – celú bytosť mladej devy ovládla márnivosť. Popri lichotení ľahkomyselných ľudí pomaly zabúdala na svoj cieľ ako kresťanka a obľúbila si rozkoše tohto márneho sveta. Stala sa herečkou v divadle. Ba dokonca začala žiť hriešne, ako predtým prostopašná Magdaléna. Skvostné rúcho, lesk zlata a drahých kameňov, skvelé živobytie a úslužná obsluha jej boli milšie ako kresťanská cnosť. Jej duša bola studená, prázdna, čierna a odumrela sv. viere – tým viac však bola živou, učennivou v neprávostiach. Krásna hriešnica bola na veľké pohoršenie kresťanom, ktorí žili v Antiochii a jej okolí. Spravodlivý Boh bol dlho zhovievavý a hľadel na neprávosti poblúdenej panny. Až napokon vo Svojom nekonečnom milosrdenstve zhliadol na nešťastnicu a použil vskutku zvláštnu príležitosť k jej obráteniu a náprave.

Márnotratná Pelagia a sv. Nonnus

zdroj: wikimedia commons

Roku 426 zhromaždil patriarcha Maximián do Antiochie biskupov, aby sa s nimi radil o cirkevných záležitostiach. Na tento miestny cirkevný snem prišiel zo sýrskeho Heliopolisu aj biskup sv. Nonnus, ktorý predtým spravoval cirkevnú obec v Edesse a tam okolo 30.000 Saracénov obrátil z pohanstva k sv. Cirkvi. Bol

to veľký Boží muž, zázračný hlásateľ sv. Evanjelia. Každý kresťan ho poznal a ctil si ho vysoko pre neohrozené pridržanie sa pravej viery, pre jeho zbožný život, pre horlivosť v šírení sv. viery medzi pohanmi. A tohto Svojho verného sluhu si vyvolil milostivý Boh ako nástroj k obráteniu a napraveniu veľkej, zaslepanej hriešnice.

Pred otvorením cirkevného snemu mal sv. Nonnus reč k prítomným biskupom a zhromaždenému ľudu v predsieni chrámu, ktorý bol zasvätený úcte sv. mučeníka Juliána. K tejto kázni pozval slávneho rečníka sám patriarcha. Sv. Nonnus kázal úchvatne, duchapľne, neodolateľne. Celé zhromaždenie so zatajeným dychom počúvalo kazateľove sväté slová. Odrazu medzi poslucháčmi nastal nepokoj. Pelagiu, ktorá sedela na ozdobenej mulici, sprevádzal slávnostne mestom veľký zástup mladých mužov. A tento hlučný sprievod práve prechádzal popred chrám sv. Juliána. Ľud sa nevedel nasýtiť pohľadom na nádheru krásnej hriešnice, herečky a jej sprievodu. Prítomní biskupi sklopili svoje oči k zemi a dávali najavo svoje pohoršenie. Sv. Nonnus prerušil svoju reč a dlho sa zadíval za odchádzajúcou narušiteľkou. Po dokonanej kázni sa spýtal biskupov, ako sa im pozdávala nádhera Pelagie. Biskupi zostali zarazene mlčať.

Keď to sv. Nonnus videl, dal sa hovoriť: *«Na mňa veru zapôsobil pohľad na tú osôbku, a zamyslel som sa, aký počet budeme raz my skladať pred Božou súdnou stolicou, keď sa budú porovnávať naše diela a námahy s námahami tejto Pelagie? Hľa, koľko času vynakladá ona, aby ozdobila svoje telo a zapáchila sa bláznivým, hriešnym ľudom! A ako málo sa staráme my o to, aby sme sa ozdobovali cnosťami, aby sme sa zaľúbili Bohu!»*

Po týchto slovách odišiel sv. Nonnus do svojho obydľia, zamkol za sebou dvere a prelieval trpké slzy kajúcnosti nad svojou malou horlivosťou a na chválu Božiu a volal: *«Pane Ježišu Kriste, odpusť mi, nehodnému hriešnikovi! Vyznávam, že snaha o skrášlenie svojho tela, ktorú vynaložila tá zlá žena za jeden deň, vysoko prevyšuje starosť, ktorú som odjakživa venoval starosti o svoju dušu. Ako sa môžem opovažovať predstúpiť pred Teba? Ako sa len ospravedlním v Tvojej prítomnosti? Nechcem pred Tebou skrývať svoje hriešne srdce, lebo Ty nazeráš aj do najtajnejších zákutí môjho srdca, mojej duše. Táto žena sľúbila, že sa zaľúbi ľudu a verne splnila svoj sľub. Ja som sľúbil, že sa zapáčim Tebe a pre svoju nedbanlivosť som svoj sľub nedodrжал. Nemám zásluhy pre nebo, ani pre tento svet, lebo som neplnil Tvoje príkazy. A tak nemám nádej pre svoje dobré skutky. Jediná moja nádej sa zakladá na Tvojom milosrdenstve, iba to ma môže zachrániť.»* A pri tomto vyznaní strávil celý deň v kajúcnom plači.

V nedeľu sv. biskup Nonnus povedal Jakubovi, svojmu diakonovi: *«Brat môj, diakon, uistujem ťa, že som mal sen, ktorý ma zarmucuje, lebo neviem, čo by mal znamenať. Vo sne som videl, ako na boku oltára dlho stojí čierna holubica. Napokon začala okolo mňa obletovať a ja som nedokázal zniesť jej špinu a smrad, ktorý okolo seba šířila. A ona sa dovtedy držala pri mne, kým nebola dokončená modlitba katechumenov. Diakon zvolal: «Padnite na kolená!» A po tomto zvolaní hnusná holubica zmizla. Po sv. omši som odchádzal z Božieho domu, a hľa, opäť sa ku mne priblížila tá hnusná holubica, a znovu ma obletovala. Vystrel som po nej ruku, chytil ju a hodil som ju do nádoby s vodou, ktorá stojí v predsieni chrámu. Sotvaže sa dotkla vody, hneď bola oslobodená od špiny a všetkého smradu, ktorými bola zohyzdená, a vyletela biela ako sneh, vzniesla sa do povetria a zmizla z mojich očí.»*

Po týchto slovách sa sv. Nonnus so svojím diakonom odobral do chrámu, v ktorom sa zhromaždili aj ostatní biskupi. Po prečítaní sv. Evanjelia naliehali biskupi na výrečného Božieho sluhu, aby prehovoril k ľudu.

Sv. Pelagia a sv. Nonnus

zdroj: wikimedia commons / Vatikánska knižnica

Sv. Nonnus poslušne vystúpil na kazateľnicu a rozhovoril sa tak dojímavo o všeobecnom súde a o nehynúcich, večných pokladoch, že sa všetok ľud dal do hlasitého náreku. Opisoval živo a úchvatne šťastie, blahoslavenstvo zbožného, spravodlivého človeka, ktorý si zachoval čisté srdce, ako vo večnej slasti prebýva u Boha a radosťami i rozkošami nebeskými je naplnený. Ale opisoval aj odsúdenie nespravodlivých ľudí, nekajúcnych hriešnikov, ako sú vystavení večne, bez nádeje konca hlodajúcemu červu svedomia a pokutám pekla, že zneužívali všetky milosti a nohami pošliapali milosrdenstvo Boha, ktorý za nich Svoju krv vylial na kríži.

Pelagia, verejná hriešnica, bola tiež prítomná na kázni. Neprišla tam však z nábožnosti, lež z márnomyseľnosti, aby sa objavila pred zástupom ľudí vo svojom nádherom a skvostnom rúchu. No Božia milosť sa dotkla aj jej srdca a duše. Poznala, že je vinnou hriešnicou, a hanbila sa veľmi. Jej ohavný život, pohoršenie, ktoré dávala ľuďom, odrazu stáli pred jej očami ako hroziví sudcovia. Videla pekelnú priepasť, ako sa otvárala pred ľahkomyselnou hriešnicou. – *«Ostaňte tu,»* riekla po kázni svojim dvom sluhom, *«a čakajte, kým nevyjde z chrámu sv. biskup Nonnus. Potom chodte za ním a dajte pozor, kde býva, aby ste mi to povedali.»*

Sluhovia spravili ako im prikázala, a keď zbadali jeho obydlie, ponáhľali sa hneď k Pelagii, aby jej to oznámili. Hriešnica si sadla k stolu a napísala svätému biskupovi tieto slová: *«Svätému učeníkovi Pána Ježiša Krista hriešnica a mučeníčka diabla! Počula som o vašom Bohu, že zostúpil dolu z neba, nie aby zachoval spravodlivých, lež hriešnikov; že ponížil Seba a dôverne sa stýkal s verejnými hriešnikmi a že ani nepovažoval za zneuctenie Svojej dôstojnosti, keď sa zhováral s cudzoložnicou zo Samárie. Keď si ty učeníkom takého Učiteľa, nuž neopovrhuj biednou hriešnicou, ktorá si žiada pohovárať sa s tebou, aby sa obrátila.»*

Sv. Nonnus jej hneď odpovedal: *«Ktokoľvek si, Boh pozná teba, tvoje skutky i tvoju vôľu. Hovorím ti, žeby si nepreceňovala a nepokúšala moju ničomnosť, ktorý som síce hriešnym človekom – ale aj Božím sluhom. Keď je tvoja vôľa vážna, že sa chceš obrátiť k Bohu, že túžiš po cnosti a pravej viere, a keď sa chceš so mnou zhovárať, môžeš to urobiť v prítomnosti biskupov, ktorí sú tu zhromaždení so mnou. Samého ma nenájdeš.»*

Pelagia si prečítala tieto slová a hneď sa ponáhľala do chrámu sv. Juliána. Keď sv. Nonnus počul o príchode verejnej hriešnice, povolal biskupov a kázal priviesť Pelagiu. Keď hriešnica predstúpila pred zhromaždených biskupov, hodila sa na kolená, objala nohy sv. Nonnusa, a zvolala: *«Prosím ťa, pane môj, zmiluj sa nado*

mnou, podľa príkladu Božieho Učiteľa, a učiň zo mňa pravú kresťanku; lebo ja som opravdivé bahno hriechu a priepasť zlosti. Prosím ťa o sv. krst!» Sv. Nonnus kázal hriešnici povstať a povedal: «Cirkevné pravidlá nedovoľujú, aby bola pokrstená verejná hriešnica, kým sa dostatočne neosvedčí, že neupadne späť do predošlého života neprávostí.»

Keď Pelagia počula tieto prísne slová, padla opäť k nohám sv. Nonnusa, zaplakala horko, poliala jeho nohy horúcimi slzami, usušila ich rozpustenými vlasmi a riekla: *«Otče, ty budeš raz skladať počet za moju dušu a tebe bude pripísané moje budúce hriešne živobytie, keď ma odoženieš a odoprieš mi sv. krst. Nebudeš mať u Boha podiel medzi svätými, keď ma neoslobodíš od neprávostí. Ty zaprieš Boha a ja sa budem klaňať modlám, keď ma nepremeníš skrze vodu a Ducha Svätého a neprevedieš ma ako čistú obeť Bohu!»*

Prítomní biskupi obdivovali horlivosť kajúcnjej hriešnice a povedali, že ešte nevideli takú túžbu po oslobodení duše z osídíel diabla. A poslali diakona Jakuba k neprítomnému patriarchovi Maximiánovi, aby poslal diakonku pre Pelagiu, ktorá má byť pokrstená. Patriarcha z Antiochie si vypočul udalosť, ktorú mu predniesol diakon Jakub, zaradoval sa a riekol k sv. Nonnusovi, keď prišiel na zhromaždenie: *«Dobre je, ctihodný otče, že na teba čakal tento skutok: vedel som, že ty budeš za mňa hovoriť, aj konať.»*

Diakonka Romana prišla a pozdvihla kľačiacu kajúcnicu Pelagiu na rozkaz sv. Nonnusa, ktorý riekol vážne: *«Dcéra moja, chod' a vyznaj svoje hriechy!»* Kajúcnica odpovedala skrušene: *«Keď preskúmam celé svoje svedomie, nenájdem u seba žiaden dobrý skutok. Ale poznám svoje hriechy a viem tiež, že ich počet prevyšuje zrnká piesku na morskom brehu. Slzy mojich očí nepostačia, aby zmyli všetky moje hriechy. Dôverujem však v Boha, že mi odpustí moje mnohé a veľké neprávosti, a bude ku mne milostivý.»*

Nato sa sv. Nonnus spýtal: *«Povedz mi, ako sa voláš?»* Kajúcnica odpovedala: *«Rodičia mi dali meno Pelagia. Mešťania z Antiochie ma pre moje okrasy a nádheru nazývajú Margarétou (Perlou); lebo som bola výkladom diabla.»*

Po tomto rozhovore ju sv. Nonnus poučil v základných pravdách sv. náboženstva, vyspovedal ju, udelil jej exorcizmus (prežehnal, aby ju diabol celkom opustil), pokrstil ju a podal jej Telo Božie. Krstnou matkou jej bola diakonka Romana. Nato riekol sv. Nonnus diakonovi Jakubovi: *«Radujme sa dnes s Božími anjelmi, pretože táto deva našla spasenie. Pridajme k jedlu proti svojej obyčaji trochu oleja a požívajme so svätou radosťou.»*

Po dňoch, keď Pelagia odpočívala s Romanou vo svojej izbe, zjavil sa jej vo sne diabol a pokúšal ju takto: *«Prosím ťa, Margaréta moja, povedz, či som ťa neozdoboval zlatom a drahými kameňmi? Povedz mi, čím som ťa zarmútil alebo urazil, že si ma opustila? Daj mi odpoveď, aby som mohol napraviť to, čo som premeškal.»* Pelagia sa prežehnala znamením sv. kríža a riekla: *«Boh môj, ktorý ma vyslobodil z osídíel diabla, a uviedol do izby nebeskej nevesty, nech ráči miesto mňa odporovať tebe, zlý duchu!»* Od toho času nebola viac pokúšaná k neprávosti.

Na tretí deň po prijatí sv. krstu riekla Pelagia svojmu sluhovi: *«Chod', prezri moju skriňu, popíš všetko, čo nájdeš od zlata, striebra, ozdôb a drahocenného rúcha a dones to sem.»* Sluha vyplnil jej rozkaz. Kajúcnica poprosila skrze diakonku Romanu sv. Nonnusa, aby k nej prišiel. A keď prišiel, odovzdala mu všetko a povedala: *«Pane, toto sú poklady, ktorými ma obohatil sám diabol. Toto všetko ti odovzdam, aby si s tým nakladal podľa svojej ľubovôle! Rob, ako sa tebe pozdáva, lebo ja si*

nežiadam na tomto svete žiadne iné poklady, iba tie, ktoré sú Božie.»

Sv. Nonnus si dal zavolať dozorcú chrámu, odovzdal mu celý majetok kajúcnice a povedal: *«Zaprisahávam ťa na najsvätejšiu nerozdielnú Trojicu Božiu, aby si nevynaložil nič z týchto vecí na biskupstvo alebo na Boží chrám. Rozdeľ tento poklad medzi vdovy, siroty a chudobných, aby to, čo bolo nadobudnuté hanebným a nešľachetným spôsobom, aspoň bolo dobre vynaložené, a z pokladov hriechov stali sa poklady spravodlivosti. Keby si sa spreneveril tejto prísaha, nech spočíva kliatba Božia na tvojej hlave a maj podiel s tými, ktorí niekedy volali: Ukrižovaný, ukrižovaný nech bude!«*

Pelagia zavolala potom sluhov a služobnice, obdarovala ich peniazmi a povedala: *«Ponáhľajte sa a opustite tento hriešny svet, aby sme my spoločne, ktorí sme boli spoločníkmi neprávostí v minulom živote, stretli sa v tom živote, ktorý je večný a najblahoslavenejší.»*

Na ôsmy deň po prijatí sv. krstu odložila kajúčna Pelagia biele rúcho, ktorým podľa obyčaje prvých kresťanov bola zaodiata, obliekla sa do kajúcneho drsného rúcha a prehodila si chudobný plášť, ktorý jej daroval sv. Nonnus. Keď sa začala odoberať od Romany, táto zaplakala. Kajúcnica riekla: *«Nenariekaj, sestra moja, neplač, ale radšej sa raduj, že ja Pelagia, ako niekedy Mária Magdaléna, vyvolila som si lepšiu stránku, ktorú Pán v Evanjeliu nad Máriu vychválil.»* A odišla z Antiochie a nikto ju tam viac nevidel. Ponáhľala sa do Jeruzalema a vystavila si tam na Olivovej hore, kde sa modlil naposledy Spasiteľ, malú chyžku.

Patriarcha Maximián rozpustil zhromaždenie biskupov a sv. Nonnus sa pobral z Antiochie aj so svojim diakonom Jakubom späť do svojho mesta, do Heliopolisu v Sýrii.

Po mnohých rokoch sa diakon Jakub vyberal na púť do sv. mesta a pýtal si dovoľenie od sv. biskupa Nonnusa. Tento mu dovolil vzdialiť sa z biskupského sídla a riekol: *«Brat môj, diakon, nakladám ti, keď prídeš do Jeruzalema, vyhľadaj mnícha Pelagia, ktorý žije už mnoho rokov v skrytosti pustovnícky život. Bude ti na dobrej pomoci.»*

Sv. Pelagia z Antiochie

zdroj: wikimedia commons / Vatikánska knižnica

Jakub prišiel do Jeruzalema, zbožne slávil sviatok vzkriesenia Pána a na druhý deň dal sa hľadať pustovníka. Prišiel na Olivovú horu a chcel vyhľadať miesto, kde sa posledný raz modlil Spasiteľ so Svojimi učeníkmi. A hľa, objavila sa pred ním pustovňa. Chcel vstúpiť dnu, ale bola zavretá a nikto sa neukázal. Zaklopal teda na okienko. A hneď bolo otvorené. V ňom sa zjavila hlava s vpadnutými očami, bledá, vychudnutá. A zaznel známy hlas: *«Skade prichádzaš, brat môj?»* A zadivený Jakub odpovedal: *«Či si ty Pelagius, ku*

ktorému ma posiela sv. Nonnus?» A keď sa mu prisvedčilo, počul hlas: «Sv. Nonnus nech sa modlí za mňa, lebo on je opravdivý svätý.» Oblok sa zavrel a diakon Jakub počul, ako sa ozýva pustovňa kajúcnyimi žalmami a skrúšenými modlitbami. Aj on pokľakol a začal prespevovať a modliť sa. Potom zišiel späť do Jeruzalema a ponavštevoval mníšske kláštory. V každom kláštore zvelebovali pustovníka Pelagia pre jeho zbožnosť a neslýchanú kajúcnosť.

Diakon sa nemohol zdržať, aby ešte raz nenavštívil tajomného pustovníka a vyprosil si od neho poučenia a spasiteľné napomenutia. Vystúpil na Olivovú horu, prišiel k chyžke a zaklopal. Nikto sa neohlásil. Začal teda volať Pelagia po mene. Márne. Smutný sa vrátil do Jeruzalema. Na druhý deň sa opäť vybral k pustovni. Ani teraz sa nikto neohlásil na jeho klopanie a vyvolávanie. Na tretí deň opäť márne klopal. Až sám sebe riekol: «Niet tu nikoho. Možno, že Boží sluha odišiel.» Dlhو rozmýšľal, čo si má počať a napokon povedal: «Možno umrel!»

A otvoril nasilu okienko, pozrel cezeň dnu, a hľa, na zemi videl ležať mŕtveho pustovníka! Privrel okno a ponáhľal sa dolu do Jeruzalema, aby oznámil pustovníkovu smrť. Prišli Boží sluhovia a začali umývať domnelého mŕtveho pustovníka. A hľa, ukázalo sa, že to bola žena. Našli aj spis, podľa ktorého sa dozvedeli, že domnelý pustovník bola – kajúcna Pelagia. To stalo sa roku 450.

Po blahoslavenej smrti bolo preslávené meno sv. Pelagie pre jej svätý život a veľkú kajúcnosť. Ešte v 12. storočí sa ukazovala zbožným pútnikom pustovňa, do ktorej sa sv. Pelagia utiahla pred hriešnym svetom a v ktorej dokončila svoj bohumilý život v prísnom sebazapieraní a zriedkavej kajúcnosti.

Svätá Pelagia sa vyobrazuje v kajúcnom rúchu, ako kľačí pod skalným bralom so zopätými rukami, s rozpustenými vlasmi; pri nej je pohodený bič.

Poučenie

Svätá Pelagia nám slúži za vzor opravdivej kajúcnosti. Obrátila sa hneď zo svojho hanobného živobytia na trnistú cestu kresťanskej cnosti, keď poznala hriechy a ohavnosti svojej mladosti a vytrvala v kajúcnosti až do svojej blahoslavenej smrti. Dokonale pochopila a zvážila, čo hovorí múdry Sirach (5,12.): «*Pevne sa drž Pánovej cesty, podľa svojho správneho rozumu a svedomia, tak nech ťa sprevádza slovo pokoja a pravdy.*»

Šťastný je človek, ktorý od mladosti verne slúži Bohu. Šťastný je aj ten, ktorý ako márnوترatný syn navracia sa po svojom poblúdení kajúčne na cestu spasenia. A večne nešťastný je človek, ktorý nechce poznať svoju hriešnosť a po všetkom dobrom napomínaní predsa zostáva zatvrdnutý v nekajúcnosti. Na ňom sa naplňajú Kristove slová (Jn 7,34; 8,21): «*Budete ma hľadať a nenájdete ma. Ale zomriete vo svojom hriechu!*» A čo hovorí múdry Sirach o zatvrdnutom hriešnikovi? On hovorí (3,27): «*Vzdorné srdce (zatvrdnuté v hriechu, ktoré sa tak otupilo, že už ani necíti nebezpečenstvo, v ktorom sa nachádza) skúsi na konci zlo, lebo kto miluje nebezpečenstvo, zahynie v ňom.*» Na dôkaz toho nech slúži nasledujúci príklad:

Na Sardínii žil raz slávny gróf z rodu Monaldov, ktorý mal dvoch synov. Mladší syn menom Alvarus od mladosti túžil po bohatstve. Lakomstvo tak zaslepilo mladíka, že závistivým okom pozeral na zdravie a nádejný otcov dlhý život – nemohol sa dočkať jeho smrti, aby mu čím skôr pripadlo veľké dedičstvo. Aj starší brat mu prekážal. Chcel dediť čo najskôr celý majetok. A čo urobil, aby sa dostal k bohatstvu? Jedného dňa pozval staršieho brata na poľovačku a tam rozkázal sluhovi, aby hodil brata do vody a utopil. A to sa aj stalo.

Toho istého roku bol otec pozvaný na hostinu do susedného mesta. Keď sa v noci vracal domov, bol v hore zavraždený. Jeho lakomý mladší syn Alvarus ho dal rovnako skrze svojho verného sluhu zabiť. Keď stará grófka počula o manželovej smrti, veľmi sa naľakala a zakrátko umrela. Bohapustý mladý gróf Alvarus zdedil celý veľký majetok.

Myslel si, že jeho zločiny nevyjdú na svetlo sveta. Ale sklamal sa. Zanedlho bol vymenovaný za prísediaceho sudcu najvyššieho zemského súdu. Po nejakom čase boli privedení k súdu zločinci. Alvarus sa jedného z nich pýtal, ako sa volá a odkiaľ je. A zbojník sa dal hovoriť, že sa veľmi čuduje, keď pán gróf nepoznáva toho, ktorý u neho pred časom slúžil a na jeho rozkaz za málo peňazí utopil jeho staršieho brata a zavraždil otca. Alvarus bol pri týchto slovách ako hromom omráčený. Hneď sa však spamätal a prísne riekol, že zbojníci sa zo strachu pred mučením obyčajne bránia pred súdom podvodom a nepravdou. Keď bol zločinec po vypočutí odvedený do žalára, podplatil zatvrdnutý hriešnik strážcu, aby tajne obesil toho zbojníka.

A to sa aj stalo. Aby sudcovia nerobili mnoho kriku a vyšetrovania, podplatil ich hriešnik zlatom. Dvadsaťpäť rokov žil Alvarus takto bezbožne a milostivý Boh čakal na jeho pokánie – ale on bol zatvrdnutý, nenapraviteľný nekajúcnik. Z času na čas ho Boh navštevoval Svojím napomínaním, aby sa polepšil. Staval mu pred oči smutné tváre zavraždených, otca aj brata. Pohľad na ne strašil hriešnika, že nemal pokoja ani vo dne ani v noci. Od strachu upadol do choroby. Pokrvní sa všemožne starali o záchranu jeho duše. Navštívil ho aj zbožný kňaz. Keď nekajúcnik uzrel Božieho sluhu, zvolal: *«Kňaz, kňaz! V tomto dome nemali zvyk zdržovať sa kňazi, iba šviháci.»* Kňaz sa nedal pomýliť posmechom, priblížil sa k lôžku chorého a pozdravil ho úctivo a láskavo. Hriešnik sa spýtal, čo je nové. Sluha Boží začal hovoriť o spravodlivom sudcovi na nebi a o spovedi. Nekajúcnik nahnevane odvetil, že dobre vie, čo má robiť. Kňaz smutný odchádzal domov, a začudovaný počul, že hodiny, ktoré už viac mesiacov stáli, dali sa odbíjať tri hodiny. Považoval to za znamenie, a zase išiel späť k umierajúcemu grófovi. A opäť ho vrúcne napomínal k pokániu, ale bez výsledku.

Keď sa skormútený kňaz vrátil domov, pokľakol pred krížom a prosil Spasiteľa, aby ako dobrý Pastier prijal pod ochranu Svoju zblúdenú ovцу a ráčil sa zmilovať. A hľa, čo sa stalo! Sám Spasiteľ sa zjavil v snoch zatvrdnutému hriešnikovi a láskavo ho napomínal k pokániu, áno, ba aj prísne sa vyhrážal. Ale ani to videnie nenapravilo nešlachetníka. Začal zlorečiť: *«Ty nespravodlivý Bože, ktorý predlžuješ život mnohým chudobným žobrákom a mne boháčovi odnímaš život, máš vedieť, že Ti nepoprajem radosti, ktorú by si mal, keby moja duša bola spasená; ale chcem bez pokánia zomrieť, aby som Ti mohol v pekle večne zlorečiť.»* Zanedlho potom zatvrdnutý rúhavý nekajúcnik vypustil svoju dušu a odovzdal ju diablovej.

Kresťan, buď si istý, že kto má zatvrdnuté srdce pri premnohých spasiteľných napomínaniach, konečne vystupuje z tohto sveta na večnosť bez pokánia. A Kristus Pán povedal: *«Keď nebudete činiť pokánie, zahyniete.»*

Modlitba

Ó Pane, popraj nám opravdivého ducha pokánia, aby sme, ako svätá Pelagia, vždy slzami opravdivej ľútosti obmývali svoje hriechy. O to Ťa prosíme skrze Ježiša Krista, Syna Tvojho, Pána nášho. Amen

-mip-

URL adresa článku: <https://christianitas.sk/sv-pelagia-z-antiochie-kajucnica/>